

ve formách řádného správního procesu. Jeví se tedy námitka, vytýkající procesní vady zmíněnému výroku, v nař. rozhodnutí obsaženému, bezdůvodnou.

Druhému výroku žal. úřadu vytýká stížnost nezákonnost, namítajíc, že min. žel. rozhodlo o tom, zda vyvlastnění je nezbytně nutné, což však prý spadá do kompetence zem. úřadu. Námitka tato přičí se však textování nař. rozhodnutí, jímž bylo zúčastněné straně uděleno stav. povolení pro projektovanou vlečku, kdežto rozhodnutí o vyvlastnění se výslovně vyhrazuje zemskému úřadu.

Je sice pravda, že udělením stav. povolení dává se pevný podklad pro řízení vyvlastňovací, neboť zjištění předmětu a rozsahu vyvlastnění, k němuž je povolán úřad zemský, vychází od schváleného (min. žel.) projektu dráhy. Ale tento postup je v plné shodě s platným právním řádem, zejména s § 19 min. nař. č. 19/1879 ř. z., podle něhož přísluší min. žel. stav. povolení udělit. Stav. povolení (schválení projektu) je pak nezbytným podkladem pro vydání nálezu vyvlastňovacího, který předpokládá schválený již projekt. Je proto zem. úřad podle § 17 odst. 2 vyvl. zák. povinen schválení projektu úřadem železničním vyčkati.

V další námitce vytýká stížnost, že stav. komise i žal. úřad nezabýval se náležitě alternativními návrhy, jež st-lé v průběhu komis. jednání předložili, chtějíce tím zřejmě ve smyslu § 16 nař. č. 19/1879 ř. z. uplatňovati, že vyvlastnění jejich majetku není veřejným zájmem odůvodněno.

Žal. úřad však zevrubně odůvodnil, proč pokládá alternativní návrhy st-lů za méně příznivé, nežli projekt předložený stavebníkem. Stížnost ovšem namítá, že vhodnost a účelnost alternativních návrhů nebyla zkoumána za účasti znalců, jejichž slyšení st-lé navrhli. Než žal. úřad zamítl návrh znaleckého důkazu, vysloviv, že podle předpisů železničního práva stavebního není slyšení zvláštních znalců v řízení o stavbách železničních předepsáno. Proti tomu neformuluje stížnost žádných námitek. Avšak i kdyby se ve vývodech stížnosti dala spatřovati námitka proti právě uvedenému stanovisku žal. úřadu, musela by býti uznána bezdůvodnou, poněvadž právní předpisy o stavbách železničních vskutku neznačí důkazu znaleckého, a to patrně v úvaze, že úřady železniční, obsazené odbornými silami, jsou samy způsobilé řešiti odborné otázky bez pomoci znalců. — — —

Č. 12.068.

Živnostenské právo (Slovensko): I. Rozvádění elektriny k osvětlování atd. vyžaduje podle živn. zák. č. 259/1924 Sb. koncese, kterou udílí úřad zemský. — II. Podle předpisů starších bylo provozování elektrárny živností svobodnou.

(Nález ze dne 9. října 1935 č. 18.636/35.)

V ě c: Firma Válcový mlýn a elektrárna, Bratří K. v Ě. proti ministerstvu obchodu o povolení k rozvádění elektrického proudu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: V r. 1920 zřídili Josef A. a J. M. ve mlýně v Ě. elektrárnu na základě výměru hlavnoslužnovského úřadu v Ěáčově z 28. května 1920, kterým jim ve smyslu § 25 zák. čl. XVII:1884 bylo povoleno, aby v uvedeném mlýně zbudovali elektrický závod, z něhož proud bude jednak sloužiti k osvětlení města, jednak dá provozní sílu pro válcový mlýn na mletí a lisování. Z tohoto podniku, který oba jmenovaní začali také od r. 1920 provozovati, vystoupil v r. 1926 Jan M. a na místo jeho vstoupili Josef D. a Zoltán K., v témže roce ještě vystoupil Josef D. a na jeho místo nastoupil Illeš K., a v r. 1928 se konečně odstěhoval Josef A. a v r. 1930 zemřel, od kteréžto doby převzali elektrárnu bratří Zoltán a Illeš K. sami a vedli ji jako veřejná obchodní společnost pod jménem »Válcový mlýn a elektrárna, Bratří K.«. Veškeré tyto změny v osobách, tvořících členy společnosti provozovavší uvedenou elektrárnu, byly po každé také oznámeny hlavnoslužnovskému úřadu v Ěáčově a ten je vždy také vzal na vědomí a nařídil vyznačení jich v živn. rejstříku, při čemž se vždy odvolával jen na uvedený výměr z 28. května 1920, který označoval jako koncesní listinu.

Mezitím oznámili dne 15. prosince 1926 Josef A., Zoltán a Illeš K. hlavnoslužnovskému úřadu, že hodlají se po živnostensku zabývatí rozváděním elektrického proudu k osvětlování, převodu síly a k jinému živn. i domácímú používání, a žádali, jelikož prý živn. koncese z r. 1920 zní pouze na elektrárnu, aby jim tato koncese byla doplněna. Při tom jako vedoucího tohoto odvětví uvedli Illeše K., který na základě předložených vysvědčení je oprávněn takovéto práce vykonávati. Žádosti této hlavnoslužnovský úřad vyhověl výměrem z 20. ledna 1927, kterým žadatelům — užívajícím tehdy ještě firmy A. a spol. — povolil na základě elektrárenské koncese z r. 1920 rozváděti elektrický proud k osvětlování, ku převodu síly a k jinému živn. a domácímú používání, jakož i všechny mechanické práce s tím související.

V r. 1929 provedl zem. úřad v Užhorodě na základě došlého udání šetření o právním základě koncese stěžující si společnosti, a když zjistil shora uvedený stav, st-lé pak přes opětovné vyzvání nebyli s to předložití jiné povolení k živn. provozu elektrárny než onen výměr z 28. května 1920, a také úředně se nedalo zjistiti, že by st-lé, resp. jejich předchůdci byli kdy obdrželi platné živn. oprávnění k provozu elektrárny, vydal výměr z 25. září 1931, jímž ve smyslu ustanovení § 243 odst. 4 živn. zák. z moci úřední zrušil shora uvedený výměr hlavnoslužnovského úřadu v Ěáčově z 20. ledna 1927 pro inkompetenci úřadu, ježto podle § 239 odst. 2 živn. zák. je k udělení koncese podle § 22 pol. 24 téhož zák. kompetentní živn. úřad II. stolice. Současně pak zakázal st-lům další provozování elektrárny po živnostensku s upozorněním na následky ustanovení § 27 lit. a), § 227, resp. 250 živn. zák.

Odvolání, jež st-lé z výměru toho podali, bylo pak nař. rozhodnutím zamítnuto.

Jednaje o stížnosti, do rozhodnutí toho podané, vycházel nss z těchto úvah:

Výměr zem. úřadu z 25. září 1931, jenž byl nař. rozhodnutím v cestě instanční potvrzen, obsahoval dva výroky: jednak jím byl výměr hlavnoslužnovského úřadu v Tačově z 20. ledna 1927 zrušen, jednak jím bylo stěžující si společnosti zakázáno elektrárnu dále po živnostensku provozovati.

Námítky stížnosti, pokud směřují proti prvému z těchto výroků, jsou zřejmě bezdůvodny. Výrok zrušeného výměru z 20. ledna 1927, třeba není zcela jasný, má přece povahu výroku, kterým se koncese na rozvádění elektřiny k osvětlování, ku převodu síly a k jinému živn. i domácímu používání uděluje nebo aspoň rozšiřuje, tedy výroku, k jehož vydání podle § 239 odst. 2 případ 8 živn. zák. byl příslušný výhradně úřad župní, resp. zemský, nikoli však úřad hlavnoslužnovský. Příslušnost tohoto úřadu byl žal. úřad oprávněn v cestě dozoru z moci úřední kdykoli zkoumati a akt nepřislusností stížený odstraniti, aniž měl zapotřebí dovolati se za tím účelem ustanovení § 243 odst. 4 živn. zák. Pokud tedy stížnost vytýká, že v daném případě nebyly dány podmínky posléze uvedeného ustanovení, není třeba se námitkou tou věcně vůbec zabývati. Právu zem. úřadu odstraniti formálně uvedený akt vydaný úřadem nepřislušným nemohla však brániti ani st-li tvrzená okolnost, že k provozování elektrárny po živnostensku byli oprávněni již před vydáním posléze uvedeného výměru na základě koncese udělené v roce 1920 fě A. a spol. I kdyby předpoklad, na němž st-lé tuto svoji námitku zakládají, byl správný — o čemž bude pojednáno níže —, nemohlo to býti zákonnou překážkou zrušovacího výroku zem. úřadu, neboť za situace st-li tvrzené by bylo sice vydání nového výměru z r. 1927 bývalo zbytečné, avšak ani tato zbytečnost by výměru tomu neodnímal charakter aktu správního, který nadřizený úřad pro nepřislusnost úřadu zrušiti směl.

Avšak zmíněná vadnost výměru z r. 1927 sama o sobě ještě nedostačovala k tomu, aby zem. úřad zakazoval st-lům další provozování elektrárny po živnostensku. Směl tak učiniti jen tenkrát, jestliže st-lé svoje právo k provozování takto vymezené živnosti nemohli opírat o jiné platné úřední povolení, resp. o jinou právně relevantní skutečnost. To ovšem žal. úřad rovněž popřel a tento svůj předpoklad odůvodnil opět dvojím způsobem, jednak dovodil, že výměr hlavnoslužnovského úřadu z 28. května 1920, jehož se st-lé na doklad svého opačného tvrzení dovolávají, je pouhým živnostenskopolicijním schválením provozovny podle § 25 zák. čl. XVII:1884, nikoli však povolením k provozu živnosti samé, a že st-lé také nejsou s to vykázati se jiným takovýmto povolením, jednak poukázal na to, že i kdyby se v r. 1920 Josefu A. a Ivanu M. bylo dostalo živn. povolení k provozu elektrárny po živnostensku, nemohlo přejíti na stěžující si společnost jako jejich právní nástupkyni, poněvadž původní společnost vystoupením jednoho ze společníků zanikla, následkem čehož v době, kdy stěžující si společnost elektrárnu

a její provoz od svých předchůdců přejímala, byla podle § 72 odst. 2 živn. zák. povinna opatřiti si živn. oprávnění nové.

Pokud jde o prvý z těchto důvodů, má sice žal. úřad pravdu v tom, že již za účinnosti zák. čl. XVII:1884 nestačila k provozu živnosti reální koncese (konsens) podle § 25 tohoto zák., nýbrž že vedle toho bylo ještě třeba oprávnění osobního, o němž pojednávají §§ 1 až 24, tedy u živnosti svobodné, jakou provoz elektrárny až do účinnosti živn. zák. z r. 1924 v zemích dříve uherských byl, opovědění této živnosti podle § 4 cit. zák. Přes to však nelze se žal. úřadem souhlasiti, že tohoto oprávnění předchůdci dnešních st-lů nenabyli. Jest ovšem pravda, že ve výměru z 28. května 1920 je výslovně obsaženo jen udělení reálního konsensu (koncese) ke zřízení a provozu živn. provozovny podle § 25 zák. čl. XVII:1884, leč uváží-li se, že v době vydání výměru toho byla — jak již uvedeno — živnost elektrárenská živností svobodnou a že k této opovědi stačilo každé neformální oznámení úřadu o tom, že určitá osoba bude na určitém místě provozovati určitou živnost, což vše bylo podle výměru z r. 1920 zřejmě již také obsaženo v žádosti tvořivší podklad pro vydání výměru toho, dlužno dospěti k závěru, že tím předchůdci st-lů splnili již také zákonný předpoklad opovědění svobodné živnosti a že úřad opovědění to vzal také na vědomí.

Přes to nemohl nss nař. rozhodnutí zrušiti, neboť druhý, samostatný, resp. subsidiární důvod, o nějž žal. úřad toto rozhodnutí opřel, nepodařilo se st-lům vyvrátiti. Jak již uvedeno, prohlásil tu žal. úřad, že vystoupením jednoho společníka z původní společnosti, kterou tvořili Josef A. a Jan M., společnost ta jako právní subjekt a tedy také jako nositel živn. oprávnění zanikla, že živn. oprávnění nelze jednáním mezi živými na jiné subjekty převáděti, že proto také živn. oprávnění, získané původními společníky, zánikem této společnosti uhaslo a že v důsledku toho byla stěžující si společnost povinna opatřiti si oprávnění nové. Proti tomuto odůvodnění lze ve stížnosti nalézt jako jedinou námitku tvrzení, že elektrárnu provozuje stále táž firma, která dosáhla živn. oprávnění již v r. 1920.

Nss nemusil zkoumati, zda tvrzení toto má vůbec podklad ve spisech, neboť i kdyby tomu tak bylo, nebyla by námitka ta vůbec způsobilá nař. rozhodnutí zvrátiti. Firma jako pouhé jméno právního subjektu, provozujícího živnost, není s tímto subjektem do té míry spjata, že by jeho existenci nerozlučně sdílela, naopak, firma může zaniknouti, aniž se to dotkne právní existence subjektu jí označovaného, stejně jako firma může beze změny trvati i když právní subjekt živnost provozující se změnil. Ježto tedy tato jediná námitka není s to zvrátiti názor, na němž je tento druhý důvod nař. rozhodnutí založen, a stížnost proti tomuto důvodu dalších námitek nemá, slušelo ji zamítnouti.

Č. 12.069.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení před nss-em: »Jmenování« ve smyslu § 3 lit. f) zák. o ss?

(Nález ze dne 10. října 1935 č. 17.188/33.)